

Một Nỗi Niềm Riêng

(Viết trong cảm xúc vô cùng thương nhớ “Chị” khi mỗi tháng Tư về)
Mai Hương Trần

Tháng tư lại về tôi đã nhận không biết bao nhiêu là thư từ, hình ảnh đau thương của toàn dân miền Nam VN mà bạn bè khắp nơi gửi đến, Tết Mậu Thân 68 của Huế, mùa hè Quảng Trị 72, và ngày Uất hận 30/4/75. Ba mươi bảy năm trôi qua có biết bao nỗi đoạn trường phân ly, bao nhiêu nhục nhằn gian khổ. Tôi ngậm ngùi xót xa cho vận nước, tôi bàng hoàng vì tương lai sụp đổ, tôi cảm hờn bị thống trị bởi lũ ngu si dốt nát, tôi xót thương người lính VNCH, tôi thấy buồn khi nhớ lại những bà mẹ, vợ lặn lội ngược xuôi từ những trại tập trung xa xôi để thăm nuôi chồng, con không biết ngày trở về hay sẽ bỏ xác trong tù.

Ngày nay những “Nàng dâu Võ Bị” “Nàng dâu Thủ Đức” được tặng những bó hoa hồng và những lời vinh danh làm tôi bỗng dung nhớ đến chị. Thúy Kiều của Nguyễn Du bán mình chuộc tội cho cha trong thời bình còn chị đã bán mình cứu 5 mạng người trong vận nước nổi trôi, bây giờ chồng của chị đã có người đàn bà khác, 2 người em chồng và 2 con của chị đã thành nhân, thành thân có bao giờ nghĩ đến chị không nhỉ???

Cũng tháng 4/77 sau biến cố của ông anh thứ hai tôi thì chính quyền Cộng Sản tịch thu nhà cửa và ra lệnh trục xuất gia đình tôi ra khỏi thành phố Huế, bắt chúng tôi đi lên vùng kinh tế mới Đắc Lắc nơi rừng sâu nước độc. Cha tôi biết họ cố tình giết dần giết mòn chúng tôi nên ông đã trốn đem gia đình về Cần Thơ, rồi từ đó tôi phải lặn lội buôn bán khổ cực để các anh chị trốn ra nước ngoài khi tuổi đời của tôi chưa tròn 21 tuổi. Sau 2 đợt vượt biên của gia đình, cuối tháng 4/82 chính quyền Cần Thơ lại trục xuất gia đình tôi ra khỏi địa phương vì tội phản động nên tôi lên Sài Gòn tìm cách lo hộ khẩu đưa ba mẹ và các em nhỏ lên, tôi được người bà con cho hùn bán áo quần ở đường Lý Thái Tổ (Ngã Sáu). Chị bán café gần đó, “quán café” nhưng thực sự là quán bán dâm cho những quan chức cao cấp, một hôm chị đến mua 1 vài quần jean và từ đó chúng tôi quen nhau. Chị lớn hơn tôi 2 tuổi cứ mỗi buổi trưa vắng khách, những đêm khuya dưới ánh trăng trong căn nhà trọ chúng tôi kể nhau nghe những khổ đau, những lo toan, những ước mơ, bởi chị là đồng hương với tôi và cùng hoàn cảnh lưu lạc nên chúng tôi thân nhau một cách dễ dàng.

Chị quen anh từ năm học đệ Tứ, đậu xong tú Tài 2 chị lấy chồng, hai người có một thời gian 7 năm đầy áp kỷ niệm. Anh là Đại úy, xuất thân từ Trường VBDL, sau 30/4 anh đi tù, anh chị và ba mẹ anh bị CS lấy toàn bộ tài sản nhà cửa, ông bà buồn rầu sau 2 năm thì mất, chị bán lần nữ trang và đồ đạc trong nhà để lo cho 2 con và 2 người em chồng còn đi học vì bên gia đình chồng chị không còn người thân. Nhờ có hình dáng và sắc đẹp trời cho nên chị được giới thiệu vào Saigon bán tiệm áo quần lương khá, chị gọi 2 con cho cha mẹ ruột, lương hàng tháng gửi về lo gia đình. Chị kể một hôm bà chủ “quán café” mời chị uống nước và làm quen, bà bảo rằng nếu chị đồng ý trông coi tiệm café cho bà thì lương sẽ được trả gấp 3 lần lương chị bán áo quần. Cả tuần lễ chị suy nghĩ nếu có số tiền như vậy chị lo được cho các con, hai em của chồng tiếp tục ăn học và thăm nuôi cho anh.

Chị trông coi “tiệm café” nhưng nhờ nét đẹp quý phái, đài các của chị nên quán rất đông khách bà chủ vô cùng đắc ý cũng từ đó cuộc đời chị đã bước sang một ngã rẽ. Một hôm bà chủ bảo chị tiếp một vị khách đầu tiên rất đặt biệt, ông ta có chức vụ rất lớn, vợ vừa mới chết, chị bảo lúc đó chị run sợ muốn khóc nhưng nghĩ đến chồng đang cực khổ trong trại tù chị cắn răng chấp nhận. Có lẽ nhìn thấy nét đẹp dịu dàng và cao sang của chị khiến ông ta có ý nghĩ muốn cưới chị làm vợ. Sau một vài lần gặp gỡ, chị biết ông ta có thể để chạy cho chồng chị ra khỏi trại tù, chị nghĩ đó là con đường duy nhất chị phải hy sinh để cứu anh. Nhưng nếu biết anh sẽ càng đau khổ và khó mà chấp nhận được, và sau khi anh ra khỏi trại tù anh sẽ ra sao khi chị đã là ....

Hình như ông Trời cũng mở cho chị một lối đi vì tự động ông ta bảo nếu chị bằng lòng lấy ông ta sẽ đưa chồng chị ra khỏi tù và sau đó sẽ tìm cách đưa chồng chị, 2 em chồng và các con đi vượt biên. Không còn cách nào hơn chị về Nha Trang (khi lập gia đình chị đã theo chồng vào Nha Trang) thăm mộ cha mẹ chồng và chị kể rõ câu chuyện cho ba mẹ chị hay. Mẹ chị khóc còn ba chị bảo “Con đã quyết định rồi, và theo ba con đã quyết định rất sáng suốt, trên đời chữ HY SINH rất cao quý, mà đã HY SINH thì không cần người khác hiểu cho mình, không thể phán quyết việc làm là ĐÚNG hay SAI, chỉ biết đến KẾT QUẢ mà thôi. Vì thời cuộc, bây giờ khi có cơ hội cứu được chồng con thì nên làm, nếu không trước sau gì chồng con cũng sẽ chết trong nhà tù mà thôi, 7 năm qua nó chịu cực khổ trong tù thân tàn ma dại, mà ra được tù cũng chưa chắc gì sống nổi với họ.”

Ngày hôm sau chị ra trại tập trung ngoài Bắc thăm anh lần cuối. Ngày chia tay chị em chúng tôi ôm nhau khóc, rồi sau đó chúng tôi khóc trong nỗi mừng vui khi chồng chị, hai em cùng hai con chị đã đến bến bờ tự do, khóc cho cuộc đời nổi trôi, khóc cho vận nước ngã nghiêng, khóc bởi những thân gái bé nhỏ như chúng tôi mà phải gánh vác, chống chọi những tai ương, nước mắt chúng tôi đã hòa với nhau để cảm thông, để ray rứt vì nỗi đoạn trường. Chị bảo tôi rằng vì thương chồng chị nên mẹ chị khuyên khi công việc xong chị nên trốn đi vượt biên, sau đó tìm chồng con. Nhưng chị suy nghĩ chị không thể thất hứa. Dù ông ta là người như thế nào đi chăng nữa, dù sau này cuộc đời chị có đau khổ trăm ngàn lần, cuối cùng có chết đi thì chị cũng chỉ mỉm cười chấp nhận. Tôi đã nắm chặt đôi bàn tay chị để xin chị truyền cho tôi chút ý chí mạnh mẽ, chút nghị lực để sống tiếp với cuộc đời vô vọng.

Sau này, một vài lần có dịp về thăm quê hương, tôi cũng cố sức tìm nhưng không tìm được chị, mỗi lần nhớ đến chị tôi luôn cầu nguyện cho chị có cuộc sống an lành như chị đã tâm sự với tôi chị sẽ sống với cuộc đời còn lại không giao tiếp với xã hội, ngoài bốn phận chị sẽ kinh kệ hàng ngày cho lòng được thanh thản.

Và khi tôi viết lên những giòng chữ này để VINH DANH chị, lòng tôi vô cùng cảm kích những phận đời, những thân gái yếu mềm nhưng phải cưu mang một hoàn cảnh trở trêu, một nỗi niềm riêng u uất khi vận nước nổi trôi, khi trần gian biến thành địa ngục, khi nước mắt chúng tôi chảy ngược về tim sâu thẳm với bao đắng cay mà chỉ biết âm thầm chịu đựng cho qua một KIẾP NGƯỜI .

Tôi xin mượn những câu thơ của Hồ Dzếnh để đề cao chị

“ ...Hỡi cô gái Việt Nam ơi!

Nếu chữ HY Sinh có ở đời

Tôi muốn nạm vàng muôn KHỔ CỤC

Cho lòng cô gái VIỆT NAM tươi ”

Mai Hương Trần

Tháng Tư, Hai Ngàn Mười Hai